

Dubový hrdina

V dalekém kraji mezi kopci byla vesnice. Kolem voněly louky, údolím se klikatila říčka a v hustých lesích čekala na setmění divoká zvěř. Lidé se tu měli dobře, jen jedině jim nedalo klidně spát. Vesnici terorizoval drak. Kde přebýval, kde měl své doupě, nikdo nevěděl. Možná někde blízko, možná daleko, možná vůbec ne na zemi. Každý rok se právě jemu přičítala kdejáká pohroma - podupaná pole, zničené chalupy, ztracené děti...

Na kraji vesnice byl domek, ve kterém žil tesař se svou ženou. Měli jednoho syna. Nikdo mu neřekl jinak než **Kim**. Kim byl šikovný – stíhal pomáhat doma i toulat se v okolí. Lesy kolem vesnice znal moc dobře, neztratil by se v nich ani potmě. Jen do jednoho mu zakazovali chodit. Do temného lesa u skal. Říkalo se, že právě tady ve skalách možná sídlí hrozný drak. V posledních letech jej však Kim ani nikdo jiný neviděl.

Každé jaro se odehrávala ve vesnici velká slavnost, při které Rada starších vždy vybrala jednoho mladíka z vesnice k udobření zlého draka. Rada starších vyhlásila jméno. **Pro vybraného mladíka to byla velká čest, stejně i pro jeho rodinu. Celou noc se pak oslavovalo, pilo, tančilo až do rozbřesku. Mladíka, kterého ještě v noci vyprovodili k lesu darovat drakovi, už nikdy nikdo neviděl. Stal se hrdinou.** Jeho tvář byla pak navždy vyryta do kmene dubu, ke kterému ho všichni vesničané přicházeli uctívat. Za vesnicí už byla celá alej dubových hrdinů.

Když toho roku nastal večer jarní oslavy, připravoval se na ni i Kim. **Matka jej políbila a popřála mu štěstí.** Když zapadlo slunko za obzor, muzika začala hrát, víno teklo proudem. Mladíci sepnutí v pevný kruh **tančili divoce okolo ohně.** Kolem půlnoci vystoupil **stařešina.** Plameny mu osvětlovaly tvář, když prohlásil, že vesnici toto jaro zachrání Kim. V Kimovi to škublo. Nic takového nečekal. Dostal na hlavu věnec z březových větviček. Myslel na to, jak má rád svoji rodinu, lesy, louky, slunko. Nebude mu to všechno chybět? Chtěl se stát mlčenlivým hrdinou v dubové aleji? Když ho vyprovodili k lesu a on zůstal sám. Chvilí čekal, a pak se tajně vrátil nazpět do vesnice. Vkradl se do otcovy dílny, vzal velkou sekeru a zmizel zase v lese. Do rána se na dalším dubu objevila Kimova tvář. Byl překrásný. Vypadal jako opravdový hrdina. Jeho rodiče jako první přinesli do dubové aleje dary a květiny. **Byli na Kima pyšní.** Ostatní jim blahopřáli, že právě jejich syn se stal hrdinou, který svou obětí zachránil celou vesnici.

Za několik dní se v noci na náměstí objevila postava mladíka. Byl vyhublý a zbědovaný. Měl v ruce sekeru a šel přímo k Radě starších. Lidé na něj zírali a byli zmatení. Pak někdo v mladíkovi poznal Kima. Lidé nemohli uvěřit svým očím. „To je Kim? Co tu dělá? Co s námi bude? Drak se jistě pomstí a potkají nás mnohem horší pohromy!“ Ale Kim se usmíval: „Drak se nepomstí! Zabil jsem ho.“ „Zabil? Ty jsi zabil draka? To není možné“ Rada starších se sešla a radila se, co bude dál. Věc byla vážná, museli rozhodnout, co udělají s Kimem. Hlavní stařešina pak celé vesnici ohlásil: **“Přijmout Kima za hrdinu je nebezpečné. Nabouralo by to tradici celé vesnice. Hrdinové, jako je Kim, jsou nevyzpytatelní. Teď jej nepotřebujeme.”** A co Kim? Ten zmizel ještě téhož dne. Říkalo se, že se možná utopil v bažinách, že jej možná roztrhala divoká zvěř. Kdo ví. Drak se už však nikdy neobjevil a postupem času se na něj zapomělo stejně jako na Kima. Dubové idoly však zůstaly v aleji stát ještě dlouhá léta. Lidé je však uctívali méně a méně, až jednoho dne k nim přestali chodit úplně. Alej zarostla a tváře hrdinů zčernaly k nepoznání.

Rada starších prohlásila Kima za hrdinu a celý týden se na jeho počest tančilo a oslavovalo. Kim i jeho rodina si získali úctu a respekt celé společnosti a rodiče byli na svého syna velmi hrdí. Vesnice byla osvobozena od zlého draka a od těch dob už nikdy nemusela žít ve strachu.

Dva nápadníci

- *náčelník* – V našem prostředí by se jednalo spíš o panovníka nebo krále.
- *Sangba na to neříkala nic a náčelník nevěděl, kterému ji má dát za ženu.* – V našich pohádkách je také časté, že dívce budoucího manžela vybírají rodiče. Dívka se ale většinou brání a nějakým způsobem dává najevo svoji nespokojenost.
- *Myslím si však, že by si měla vzít dobrého lovce.* – U nápadníků by se testovali jiné schopnosti, hlavním ukazatelem by mohlo být například bohatství.
- *A protože jsem už starý musíte vy, starší mého kmene rozhodnout.* – Je neobvyklé, aby se panovník dobrovolně vzdal svých kompetencí a nechal v tak důležité otázce rozhodnout své podřízené.
- *Nakonec Njilovi řekli, že je velmi odhodlaný, že je schopen všeho. Že když si postaví hlavu, nikdo s ním nehne. Takový muž, by asi Sangbu bil. Naproti tomu Sefu je povolnější, neprosazuje tolik svou vůli za všech okolností, a bude tedy dbát rad, které mu jako budoucímu náčelníkovi bude dávat rada starších. A protože bude mírnější i vůči Sangbě, starší rozhodli, aby si ji vzal.* – V našem kontextu by byly popsány vlastnosti obou mladíků chápány zcela odlišně. Odhodlanost, statečnost a síla prvního z nich by byla hodnocena jednoznačně pozitivně, naopak zmíněnou povolnost druhého bychom vnímali jako známku slabosti. Jak se muž bude chovat ke své nastávající ženě, nebývá většinou hledisko, které by při rozhodování bylo zohledněno.

Svázal ji a vítězoslavně ji přivedl k náčelníkovi. Dostavil se i Sefu, ale s prázdnou. A náčelník byl nadšen, jak snadné má rozhodování. Njila byl jednoznačný vítěz, který při lovu prokázal své odhodlání, vytrvalost a mimořádné lovecké schopnosti. Náčelník mu proto s radostí věnoval ruku své dcery a nepochyboval, že se Njila osvědčí také jako budoucí náčelník, který jednou zaujme jeho místo.